

NAGYAPÓ SÍPJA

Nagyapó mesélget a kis Tercsikének,
Úgy foly ajkán a szó, mint a legszebb ének:

„Mi van nekem, mi van? Egy szép ezüst sípom,
Akit csak akarok, vele előhívom.

Fúvok bele egyet: itt terem a szabó,
Hozza az új ruhát... „Tessék, öregapó!”

Fúvok bele kettőt: kopogtatnak mindjárt,
Jön a csizmadia, hozza az új csizmát.

Fúvok bele hármat: jön a boltoslegény,
Hosszú zsák a hátán, csak úgy görnyed szegény.

S kirakja a fügét, szentjános-kenyeret,
A cukros mandulát, mit a gyermek szeret.

Fúvok bele tízet, fúvok bele százat:
Teli hordják jóval ezt az egész házat.”

Tercsike a mesét figyelve hallgatja
S nagyapó szakállát körülcirógatja:

„Hol az az ezüst síp, édes öregapó?”
„Itt van zsebemben, őrzi egy kis manó!”

„Ej, ha belefúnál, de nagyon szeretném!”
„Alszik most, ne bántsuk, aranyos kis gerlém!”

S délután elszunnyadt nagyapó is szépen,
Álmodik gyönyörűt diófa karszéken.

Tercsikének a síp nem megy ki fejéből,
Kiveszi csöndesen nagyapó zsebéből.

Sípol is a síppal, nagy örömmel fúja,
De csak nem jön senki, bele is kezd újra.

Nagyapó szeméről elröppen az álom:
„Jaj, hol van a sípom, drága kis jószágom!”

„Nem jó síp ez! Itt van, édes öregapó!
Hiába sípolok, nem jön el a szabó.”

Nagyapó mosolyog és szelíden szólal:
„Mit akarsz, mókuskám azzal a szabóval?”

„Szomszédban Erzsinek rongyos a ruhája,
Szeretnék szabatni vele újat rája.”

Nagyapó szívében boldog érzés támad:
„Eszem a szívedet! Csókolom a szádat!

Jó síp ez, jó síp ez, jósággal van tele –
De csak akkor hallják, ha én fúvok bele.”

„Fújj bele hát egyet, fújj bele hát kettőt:
Hozass Erzsikének új ruhát, cipellőt!”

„Nem lehet ma, gyöngyöm, azt mondja kis sípom –
Holnap, akit akarsz, vele előhívom.”

Másnap bele is fútt a jó öregapó:
S Erzsikénél termett csizmadia, szabó.